

- III. Žaloba na zaplacení částky ve výši 18 897 500 Kč se zamítá.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 32 996 Kč k rukám zástupce žalobce do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- Žalobce se domáhal zaplacení původně částky ve výši 20 240 979,01 Kč s tím, že tato částka se skládala jednak z majetkové škody odpovídající nákladům obhajoby v částce 240 979,01 Kč a dále odškodnění nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání ve výši 20 000 000 Kč. Žalobce uvedl, že mu vznikla škoda v důsledku trestního stíhání jeho osoby, které bylo vedeno u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. [REDAKCE]. Usnesením Policie České republiky, útvar odhalování korupce a finanční kriminality, SKPV, Expositura v Ostravě, oddělení Olomouc ze dne 9. 8. 2011, č. j. [REDAKCE] bylo podle ustanovení § 160 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, zahájeno trestní stíhání žalobce pro jednání právně kvalifikovaná jako trestný čin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě, dle ustanovení § 256 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, v souběhu s trestným činem zneužití pravomoci úřední osoby dle ustanovení § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, spáchané ve spolupachatelství dle ustanovení § 23 trestního zákoníku. Žalobce byl dvakrát rozsudkem soudu prvního stupně uznán vinným, přičemž rozsudky byly vždy zrušeny odvolacím soudem, třetím rozhodnutím byl žalobce zproštěn obžaloby dle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu. Trestní věc byla pravomocně skončena ke dni 29. 11. 2016 a trestní stíhání žalobce je tedy tak možno považovat za nezákonné. Vysoká částka požadovaná na odškodnění nemajetkové újmy je odůvodněna s ohledem na závažnost trestného činu, žalobci v případě prvního uvedeného trestného činu hrozil trest odnětí svobody v délce 2 – 8 let, v případě druhého trestného činu v rozsahu 1 – 5 let. Po celou délku trestního řízení v rozsahu cca 5 let a 3 měsíce byl žalobce v nejistotě ohledně jeho výsledku. Trestní řízení zanechalo nesmazatelné následky v osobnostní sféře žalobce, kdy žalobce se měl vytykaného jednání dopustit [REDAKCE]. [REDAKCE] silně byla ovlivněna pověst žalobce, jakož i jeho profesní pověst. Jakákoliv veřejná vystoupení žalobce byla ovlivněna stigmatem vedeného trestního řízení, žalobce před trestním stíháním byl osobou zcela bezúhonnou. Vedení trestního řízení rovněž vyvolalo negativní ohlas v okolí žalobce, neboť se dotýkalo působení žalobce ve veřejné funkci, k žalobci bylo negativně přístupováno i z důvodu silné medializace celého případu. Rovněž mediálně věc byla spojována s korupcí, kdy korupce veřejných činitelů je vnímána velmi negativně, žalobce byl opakovaně vyzván, aby odstoupil z veřejných funkcí. Trestní stíhání žalobce mělo rovněž vliv na jeho politickou kariéru, kdy žalobce působil jako [REDAKCE] ve dvou po sobě navazujících volebních obdobích, a to v letech [REDAKCE] a v letech [REDAKCE] kdy v roce [REDAKCE] již žalobce nekandidoval. Rovněž žalobce byl také [REDAKCE] v letech [REDAKCE] kdy již nekandidoval do [REDAKCE] v roce [REDAKCE]. Kandidování jak v [REDAKCE] volbách, tak v [REDAKCE] volbách „zabránilo“ trestní stíhání, kdy v roce [REDAKCE] v době voleb vrcholila celá trestní kauza. Politická strana [REDAKCE] jejímž byl žalobce členem, neumožňovala kandidovat v [REDAKCE] volbách žalobci z důvodu jeho trestního stíhání. Dle žalobce výsledek v [REDAKCE] volbách v roce [REDAKCE] byl ovlivněn trestní kauzou žalobce a masivní mediální kampaní. Žalobce zůstal v roce 2014 bez zaměstnání, v době od 17. 3. 2015 do 31. 1. 2016 byl evidován na úřadu práce. Dle žalobce poškození politické kariéry žalobce je nutno posuzovat optikou doktríny loss of chance („ztráta šance“). Doktrína ztráta šance je současně spojena s tím, že po poškozeném nelze spravedlivě požadovat, aby stoprocentně prokázal objektivní příčinnou souvislost jako jednu z podmínek existence odpovědnosti za škodu. Dle žalobce je pak nutno posoudit pravděpodobnost volení žalobce do [REDAKCE] a do [REDAKCE] v případě, pokud by nedošlo k jeho trestnímu stíhání. Dle žalobce se lze domnívat, že pokud by k trestnímu stíhání nedošlo, tak by se zvolení žalobce do uvedených pozic blížilo jistotě. Dle žalobce při stanovení výše odškodnění je třeba zohlednit i důvody, které vedly k vynesení zprošťujícího výroku, kdy ze strany odvolacího

soudu bylo přisvědčeno obhajobě a její argumenty byly shledány jako naprosto relevantní. Z těchto důvodů pouhou konstatací porušení práva žalobce nemůže představovat adekvátní satisfakci za způsobenou nemajetkovou újmu. Zároveň se žalobce domáhal konstatace neoprávněného zásahu do práva žalobce na ochranu osobnosti nezákonným trestním stíháním. Žalobce podáním doručeným soudu dne 20. 11. 2017 vzal žalobu částečně zpět, a to z důvodu skutečnosti, že mu byla vyplacena částka na obhajobě ve výši 215 049 Kč, částka na odškodnění nemajetkové újmy ve výši 81 250 Kč. Zároveň uvedl, že ponížení požadované částky za obhajné ze strany žalované respektoval, tedy na obhajném vzal zpět celou požadovanou částku ve výši 240 979,01 Kč, a nadále trval na zaplacení částky odškodnění nemajetkové újmy 20 000 000 Kč ponížené o již zaplacenou částku 81 250 Kč.

2. Řízení bylo pravomocně zastaveno v souladu s § 96 odst. 2 o. s. ř. co do částky 322 229,01 Kč ke dni 23. 12. 2017.
3. Žalovaná uvedla, že nárok neuznává. Učinila nespornou, že se na ni žalobce se svou žádostí obrátil dne 3. 5. 2017. Na základě Stanoviska žalované ze dne 27. 10. 2017 byla zaplacena částka na obhajném ve výši 215 049 Kč a na odškodnění nemajetkové újmy 81 250 Kč. Výši poskytnutého zadostiučinění považuje za dostatečnou, když konstatování porušení práva v rámci odškodňovacího řízení nepředstavovalo dostatečnou satisfakci za způsobenou nemajetkovou újmu. Zároveň zmínila rozhodnutí Nejvyššího soudu spisové značky 30 Cdo 4280/2011, kdy k tíži státu by mohly jít případné excesy orgánů činných v trestním řízení, jakož i jejich případný podíl na medializaci nebo komentáři, které by výslovně či nepřímou narušovaly principy presumpce neviny, avšak nikoliv medializace jako taková, pokud se na ni stát výše uvedeným způsobem nepodílel. Trestní stíhání neodebralo žalobci pasivní volební právo, ale bylo důvodem, pro který žadatelé strana, jíž byl členem, neumožnila kandidovat ve zmíněných volbách. V kandidatuře žalobci zabránil subjekt odlišný od státu a z porušení principu presumpce neviny soukromým subjektem nelze vinit stát. V konečném důsledku nelze přijmout ani závěry o ovlivnění výsledku voleb trestním stíháním.
4. Ve věci byl Obvodním soudem pro Prahu 2 vydán rozsudek dne 11. 4. 2019, č. j. [REDAKCE] kterým žalobu na konstatování, že trestním stíháním žalobce vedeným od 9. 8. 2011 do 29. 11. 2016 pro podezření ze spáchání trestného činu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „trestní zákoník“, v souběhu s trestným činem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku spáchané ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku neoprávněně žalovaná zasáhla do práva žalobce na ochranu osobnosti, zamítl (výrok I), uložil žalované zaplatit žalobci 800 750 Kč (výrok II), zamítl žalobu na zaplacení 19 118 000 Kč (výrok III) a rozhodl o nákladech řízení (výrok IV). Soud I. stupně dospěl ve svém rozhodnutí k názoru, že trestní stíhání mělo vliv na politickou kariéru žalobce v době [REDAKCE] voleb i do [REDAKCE] v roce [REDAKCE] když kandidování ve volbách neumožňovaly volební řády [REDAKCE] osobám trestně stíhaným, mezi které žalobce patřil. Seznal tedy příčinnou souvislost mezi trestním stíháním a dopadem na jeho profesní dráhu v roce [REDAKCE] která spočívala v nemožnosti jeho kandidatury za svou stranu. Příčinnou souvislost však již soud I. stupně nespatořoval mezi trestním stíháním a nezařazením žalobce na kandidátku [REDAKCE] do [REDAKCE] voleb v roce [REDAKCE] kdy o nezařazení rozhodli ostatní spolustraníci.
5. K odvolání obou účastníků Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 4. 3. 2020, č. j. [REDAKCE] [REDAKCE] rozsudek soudu I. stupně ve výrocích I. a III. potvrdil (výrok I), ve výroku II. změnil tak, že se žalobu zamítl v části, ve které se žalobce domáhal zaplacení částky ve výši 441 000 Kč s tím, že jinak byl napadený rozsudek ve výroku II. potvrzen (výrok II) a rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III). Soud II. stupně ohledně tzv. teorie ztráty šance uzavřel, že není pro svou problematičnost všeobecně přijímána a dále postupoval podle teorie adekvátní příčinné souvislosti. Vycházejí z výsledků [REDAKCE]

voleb a volem do [redacted] soud II. stupně dovedl, že by žalobce měl možnost být zvolen pouze do [redacted] avšak do [redacted] a do [redacted] by již nemohl být zvolen, neboť politická strana [redacted] postupně ztratila voličské preference.

6. Dovolání žalobce Nejvyšší soud usnesením ze dne 30. 11. 2020, č. j. 30 Cdo 3204/2020-355, odmítl. Dovolací soud dovolání žalobce odmítl z důvodu, že žalobce uplatňoval nezpůsobilý dovolací důvod, když se nejednalo o posouzení věci právní, nýbrž o otázku příčinné souvislosti, která je otázkou skutkovou.
7. Žalobce podal ve věci ústavní stížnost. Předmětem ústavní stížnosti byla otázka, zda lze použít doktrínu tzv. ztráty šance při otázce odškodnění žalobce za trestní stíhání, kterým došlo k poškození politické kariéry žalobce, popřípadě zda lze neprokázání příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a nemajetkovou újmou nahradit prokázáním výše uvedené doktríny. Ústavní soud rozhodl nálezem dne 21. 6. 2021, vydaným pod sp. zn. II ÚS 417/21, tak, že bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2020, č. j. 30 Cdo 3204/2020-355, rozsudkem Městského soudu ze dne 4. 3. 2020, č. j. [redacted] a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. 4. 2019, č. j. [redacted] porušeno právo žalobce zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a všechna uvedená rozhodnutí zrušil. Ústavní soud vyjádřil názor, že stát nese objektivní odpovědnost za jednání svých orgánů, i když je pro osobu poškozenou výše újmy či příčinná souvislost problematicky prokazatelná. V tomto případě bylo klíčovým, že žalobce byl po dlouhá léta veřejně činnou osobou, významným politikem, [redacted] a dokonce [redacted]. Tím, že bylo zahájeno jeho trestní stíhání, byla narušena důvěra občanů v jeho osobu, která je pro svobodnou soutěž politických sil stěžejní. Obecné soudy proto pochybily v tom, když dovedly, že k ukončení politické kariéry žalobce došlo nikoliv v důsledku trestního stíhání, ale v příčinné souvislosti s propadem volebních preferencí politické strany. Stát zahájením trestního stíhání zasáhl stěžovatele jako politika na místě pro něj nanejvýš citlivém tím, že zpochybnil jeho důvěryhodnost. Ta je přitom rozhodná pro další působení ve veřejné funkci či obecně v politice. Zpětné nabytí důvěry bývá, když ne nemožné, tak přinejmenším velmi obtížné. V případě stěžovatele tento sice dokončil své mandáty (jako [redacted] a jako [redacted]), ale vzápětí reagovala sama strana tím, že stěžovatele již nepostavila na kandidátku. Nebýt trestního stíhání tak by s velmi vysokou pravděpodobností politická kariéra žalobce pokračovala i nadále. Podstatnou okolností totiž nebyl propad preferencí určitého politického subjektu, ale skutečnost, že žalobce naprosto ztratil šanci se o získání mandátu vůbec ucházet, zapojit se do volebního klání a usilovat o získání mandátu. K ukončení veřejné činnosti stěžovatele tak došlo jednoznačně v souvislosti s nezákonným trestním stíháním, přičemž jeho návrat do politického života byl tak de facto znemožněn. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění obecné soudy nezohlednily konkrétní charakter veřejné činnosti žalobce ve spojení s účelem garance práva na náhradu škody způsobené při výkonu veřejné moci. Z ústavního hlediska proto nelze vzhledem ke všem okolnostem, které vyšly najevo, považovat za přiměřenou dosud přiznanou částku, proto zrušil rozhodnutí obecných soudů. Ústavní soud pak nepředepsal obecným soudům pro daný případ použití nějaké právní doktríny, ani teorie tzv. „ztráty šance“.
8. Po zrušení výše uvedených rozhodnutí soud prvního stupně nedoplňoval skutková zjištění dalšími důkazy, když toho žádná ze stran sporu nežádala. Soud vzal za prokázaný stejný skutkový stav jako při svém předešlém rozhodnutí, který pro úplnost a přezkoumatelnost rozhodnutí ve zkratce uvádí:
9. Žalobce se obrátil na žalovanou se svým nárokem dne 3. 5. 2017, ze strany žalované bylo zaplaceno odškodnění nemajetkové újmy v částce 81 250 Kč a náklady obhajoby v částce 215 049 Kč na základě stanoviska žalované ze dne 27. 10. 2017 (nesporná tvrzení účastníků, prokázáno schvalovací doložkou s pokynem k úhradě s datem splatnosti 31. 10. 2017 s tím, že do účtárny žalované došlo k zaplacení 30. 10. 2017).

10. Ze strany orgánů činných v trestním řízení byla [redacted] dána žádost o souhlas s trestním stíháním žalobce dne 15. 6. 2011, ze strany [redacted] byl dán souhlas se stíháním žalobce na základě usnesení [redacted]. Usnesením Policie České republiky, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality, SKPV, Expozitura v Ostravě, Oddělení Olomouc ze dne 9. 8. 2011, č. j. [redacted] (dále jen jako „usnesení o zahájení trestního stíhání“) bylo podle ustanovení § 160 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „trestní řád“) zahájeno trestní stíhání žalobce pro jednání právně kvalifikované jako trestný čin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle ustanovení § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku v souběhu s trestným činem zneužití pravomoci úřední osoby podle ustanovení § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, spáchané ve spolupachatelství podle ustanovení § 23 trestního zákoníku. Usnesení o zahájení trestního stíhání bylo žalobci doručeno dne 23. 8. 2011. Vedle žalobce bylo trestní stíhání zahájeno vůči dalším 12 osobám. Trestní stíhání bylo zahájeno pro podezření, že žalobce a [redacted] J [redacted] K [redacted], [redacted] V [redacted] Z [redacted] a [redacted] J [redacted] Č [redacted] společně v době od března 2008 do června 2008 v [redacted] v rámci provádění díla na základě smlouvy o dílo ze dne 13. 11. 2006, v souvislosti s veřejnou zakázkou „[redacted] [redacted]“ v rozporu s konkrétními ustanoveními zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, jako členové rady, vyhlášovatelé veřejné soutěže a zároveň podjatí členové hodnotící komise zadavatele [redacted] vědomě měli nechat zhotovitele díla provést veškeré dodatečné stavební práce, které nebyly obsaženy v původních zadávacích podmínkách (dále jen „vícepráce“), aniž by bylo zahájeno příslušné zadávací řízení na vícepráce s tím, že tyto vícepráce přesáhly zákonem stanovený limit ve výši 20 % z původní ceny díla a že tyto vícepráce již ve skutečnosti tato společnost provedla a rozhodli 28. 5. 2008 na schůzi [redacted] [redacted] o rozdělení těchto již provedených víceprací na dvě části a schválili zadat v jednacím řízení zbylou část prací a zadat jako veřejnou zakázku malého rozsahu, v rámci které soutěž vyhrála nabídka soutěžitele společnosti [redacted] a dále pod bodem II. A., kdy žalobce a [redacted] J [redacted] K [redacted], [redacted] V [redacted] Z [redacted], [redacted] J [redacted] R [redacted] a [redacted] P [redacted] G [redacted] společně od května 2009 do září 2009 v rámci provádění díla na základě smlouvy o dílo ze dne 19. 5. 2009 v souvislosti s veřejnou zakázkou „[redacted] [redacted]“ vědomě měli nechat zhotovitele díla provést veškeré, v rámci zakázky vzniklé vícepráce, aniž by bylo zahájeno příslušné zadávací řízení. Stížnost žalobce proti usnesení o zahájení trestního stíhání byla zamítnuta. Dne 11. 4. 2014 byla k Okresnímu soudu v Přerově podána státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci, obžaloba ze dne 10. 4. 2014, č. j. [redacted]. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 5. 2014, č. j. [redacted] bylo rozhodnuto tak, že se trestní věc žalobce odňala Okresnímu soudu v Přerově a přikázala se Okresnímu soudu v Olomouci. Trestní věc byla následně projednána před Okresním soudem v Olomouci. Rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 20. 11. 2014, č. j. [redacted] byl žalobce uznán vinným a byl mu uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou roků a šesti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen a současně stanovena zkušební doba v trvání čtyř roků a šesti měsíců. Žalobci byl současně uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce [redacted] na dobu čtyř roků. K odvolání stran byl napadený rozsudek v celém rozsahu zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Druhým rozsudkem ze dne 23. 9. 2015, č. j. [redacted] byl žalobce uznán opět vinným a byl mu uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou roků a čtyř měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen a současně stanovena zkušební doba v trvání čtyř roků a šesti měsíců a současně byl nad žalobcem vysloven dohled. Žalobci byl současně uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu [redacted] na dobu čtyř roků. I druhý rozsudek byl odvolacím soudem v celém rozsahu zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Třetím rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 31. 5. 2016, č. j. [redacted] byl žalobce postupem podle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn

obžaloby. O podaných odvoláních jak žalobce, tak státního zastupitelství, bylo rozhodnuto usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 29. 11. 2016, č. j. [REDACTED] tak, že všechna podaná odvolání byla zamítnuta a věc pravomocně skončena ke dni 29. 11. 2016 (nesporné skutečnosti, prokázáno obsahem trestního spisu Okresního soudu v Olomouci, sp. zn. [REDACTED]).

11. Trestní stíhání pro žalobce bylo deprimující, byl permanentně atakován médii a byla tím ovlivněna i jeho rodina. Žalobce celkovou situaci nenesl velmi dobře, s prodloužením doby, jak bylo v trestním stíhání opět pokračováno, lidé se začali na žalobce dívat skrz prsty, i kolegy byl vyzván, aby odstoupil z funkce. Z důvodu nadále probíhajícího trestního stíhání žalobce dokončil svůj mandát jako [REDACTED] i když pod velkým tlakem, kdy se cítil osamocen i z hlediska svých kolegů. Stávalo se mu pak, že na ulici někdo začal na něho pokřikovat. V době, kdy pracoval jako předseda [REDACTED] při zápasech, kdy bylo zmíněno jeho jméno, například o přestávce, bylo slyšet pískání lidí a slova o [REDACTED]. Trestní stíhání na žalobce mělo veliký vliv, když [REDACTED] je menší město, všichni člověka znali. Žalobce byl v politice od roku 1998 po dobu 16 let, zprvu jako místostarosta, pak náměstek, v roce 2006 postoupil na funkci náměstka [REDACTED] [REDACTED] byl v letech 2006 – 2014. Žalobce vyhrál [REDACTED] volby na místo [REDACTED] o rok později pak kandidoval v [REDACTED] kdy byl [REDACTED]. Po uplynutí jeho mandátu [REDACTED] dosáhl věku [REDACTED] let, byl veden na úřadu práce a stal se [REDACTED]. Žalobce nikdy neukončil členství v [REDACTED] bylo mu řečeno, že pokud nebude ukončeno trestní řízení, nemá kandidovat na další funkční období [REDACTED] kdy by ho stejně vyšší orgány [REDACTED] nepotvrdily. Vše bylo řečeno kuloárně. O skutečnosti, že by nebyl potvrzen na kandidátce, kdyby kandidoval, mu řekl předseda místní organizace [REDACTED] pan Š [REDACTED] kdy žalobce dostal vzkaz zprostředkovaně i od [REDACTED] pana S [REDACTED]. Žalobce rovněž dostal vzkaz od pana M [REDACTED] T [REDACTED] s tím, že předsednictvo [REDACTED] neschválilo osobu žalobce ke kandidatuře. Kolegové mu říkali, že když půjde k soudu a očistí se, vrátí se zpět do [REDACTED] jako očištěn a může pokračovat v politické práci. Opak byl však pravdou, kdy v rámci [REDACTED] voleb po skončení trestního stíhání nechtěli žalobce postavit na kandidátku, a to ani na poslední místo, i když ho řada lidí oslovila, aby kandidoval a vrátil se zpět do politiky. Nyní tedy kandidoval do [REDACTED] voleb na [REDACTED] jako nezávislý na kandidátce [REDACTED] avšak neúspěšně (prokázáno výsledkem žalobce).
12. Předseda okresního výkonného výboru v [REDACTED] a místopředseda krajského výkonného výboru v [REDACTED] potvrdil, že žalobce nekandidoval do [REDACTED] a do [REDACTED] z důvodu, že volební řády [REDACTED] neumožňují, aby žalobce, pokud je trestně stíhán, byl na kandidátce [REDACTED]. Žalobci nebylo umožněno kandidovat v [REDACTED] v roce [REDACTED] do [REDACTED] z důvodu jeho trestního stíhání, kdy členská základna, základní organizace v [REDACTED] neumožnila, aby byl žalobce na kandidátku [REDACTED] zařazen. Dle svědka mediální výsledek trestní kauzy žalobce poškodil výsledek voleb v roce [REDACTED] a to jak do [REDACTED] tak do [REDACTED]. Dle svědka veřejnost trestní stíhání vnímala negativně, nemělo to dobrý dopad pro [REDACTED]. Svědek potvrdil, že na vnitrostranických schůzích byl přítomen tomu, že ostatní spolustraníci se navázeli do žalobce, kdy zaznívala slova o korupčních, hajzlech a darebácích. Pokud by nebylo trestní stíhání žalobce, došlo by k zařazení jeho osoby na kandidátku do [REDACTED] voleb, když žalobce byl úspěšný [REDACTED] (prokázáno výsledkem svědka [REDACTED] P [REDACTED] Š [REDACTED]).
13. Předseda krajského výkonného výboru [REDACTED] věděl o žalobci, že byl v dané době trestně stíhán. Vždy když je proti členu [REDACTED] vedeno trestní stíhání, řeší se to na krajském výboru a zaujímá se stanovisko. Pokud je nějaké obvinění, je doporučováno, aby ti, kterým bylo sděleno obvinění, přerušili členství v [REDACTED]. Je úzus a není doporučeno, aby stíhané osoby vstupovaly na volební kandidátku. Kdyby přesto kandidáti chtěli vstoupit na kandidátku, vstoupilo by do toho

předsednictvo či přímo vedení [redacted]. Když se později ukáže, že trestní stíhání bylo liché, nikdy jim pak už není umožněno se vrátit, když členům [redacted] se nevysvětlí, že to trestní stíhání nebylo zákonné, je tam jakási pachut'. Ve volbách na [redacted] pak žalobce, i když měl zájem, nebyl dán na kandidátku [redacted] kdy sám svědek osobně přesvědčoval ostatní, aby žalobce byl dán na kandidátku. O tom, kdo bude dán na kandidátku, rozhoduje místní organizace [redacted] při celostátních volbách pak krajská organizace [redacted]. Svědek věděl, že žalobce v posledních [redacted] volbách na [redacted] kandidoval za jiné sdružení, do [redacted] se nedostal. Svědek byl přítomen osobním výpadům proti žalobci v souvislosti s jeho trestním stíháním při předvolebních mítincích, kdy žalobce ještě vykonával funkci [redacted] tímto byla tedy ovlivněna předvolební setkání, kdy se masivně psalo o případu žalobce, reakce nebyly pozitivní. Žalobce svědkovi sděloval osobní prožitky v souvislosti s trestním stíháním, kdy tvrdil, že je to tvrdé, těžké se ve městě pohybovat, když je člověk z něčeho obviněn. Svědek uvedl, že pokud by nebylo trestní stíhání žalobce, pak by jednoznačně kandidoval v [redacted] i [redacted] volbách v roce [redacted] když žalobce měl velmi dobré výsledky. Dle svědka trestní stíhání žalobce mělo vliv i na výsledek voleb v roce [redacted] kdy [redacted] do té doby byl baštou [redacted] po volbách pak měla [redacted] pouze [redacted]. Kandidatura doktora Ch [redacted] na [redacted] v roce [redacted] nevyšla, kdy svědek měl za to, že větší šance, pokud by nebylo trestní stíhání žalobce, by měl žalobce ve smyslu obhájení [redacted] (prokázáno výslechem svědka [redacted] J [redacted] Z [redacted]).

14. Dne [redacted] proběhlo zasedání okresní kontrolní komise [redacted] kde byl jako host žalobce. Předmětem bylo projednání stížnosti V [redacted] Z [redacted] prošetření slovního napadení, kdy dne 18. 12. 2017 měl F [redacted] H [redacted] jako jeden ze starších členů [redacted] sdělit, že poslední řadu let jsou v [redacted] výrazní korupčníci, kdy se jedná o přítele L [redacted] a daleko více o přítele Z [redacted] (prokázáno zápisem z [redacted]).
15. Žalobce byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání v době od 17. 3. 2015 do 31. 1. 2016 (prokázáno potvrzením Úřadu práce České republiky, krajské pobočky v Olomouci).
16. Byla vytvořena petice za odvolání žalobce z funkce [redacted] s tím, že je důvodně podezřelý z trestného činu zjednání výhody při zadávání veřejné zakázky, veřejné soutěže a dražbě, ze zneužití pravomoci úřední osoby. Bylo uvedeno, že otřesy způsobené kauzou D [redacted] R [redacted] mají vliv i na [redacted] které mohou rozdrolit dosud pevnou pozici [redacted] a [redacted]. J [redacted] L [redacted]. V člancích bylo rovněž uvedeno, že předseda [redacted] uvedl, že pokud by došetřování případu [redacted] L [redacted] vedlo k podání obžaloby, byla by řešena věc pozastavením členství v [redacted] kdy pan [redacted] by musel zvážit opuštění veřejných funkcí. V člancích bylo uvedeno, za co je žalobce trestně stíhán. Dále informační servery informovaly o skutečnosti, že byla podána obžaloba, jsou zde uvedena jména stíhaných osob, mezi nimi i jméno žalobce, byly otištěny fotografie žalobce (prokázáno internetovými články z internetových stránek [redacted], petice za odvolání [redacted] J [redacted] L [redacted] z funkce [redacted] ze dne 30. 9. 2011, článkem [redacted] ze dne 15. 12. 2011, článkem z idnes.cz ze dne 1. 6. 2012 s názvem [redacted] článkem z deníku.cz ze dne 5. 6. 2012 s názvem [redacted] článkem z Parlamentních listů.cz ze dne 8. 8. 2012 [redacted] internetovým článkem z idnes.cz z 12. 11. 2012 s názvem [redacted] internetovým článkem z deníku.cz ze dne 14. 4. 2014 s názvem [redacted] internetovým článkem z lidovek.cz ze dne 14. 4. 2014 s názvem [redacted] internetovým článkem z týden.cz ze dne 14. 4. 2014 s názvem [redacted] internetovým článkem Novinky.cz ze dne 14. 4. 2014, [redacted] internetovým článkem z Hospodářských novin ze dne 14. 4. 2014 s názvem [redacted] internetovým článkem z Lidovky.cz ze dne 23. 9.

2015 s názvem [REDAKCE]
 [REDAKCE] přehledem zpráv České televize ze dne 4. 11. 2014 s názvem [REDAKCE]
 [REDAKCE] internetovým článkem z idnes.cz ze dne
 20. 11. 2014 s názvem [REDAKCE]

17. Soud posoudil předmětnou věc podle § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 a 31a zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalované domáhá nyní zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné rozhodnutí ve výši 19 918 750 Kč, která mu měla vzniknout v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání žalobce. V řízení bylo prokázáno, že žalobce u žalované uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy ve smyslu § 14 odst. 1, 3 zákona č. 82/1998 Sb., uspokojen byl částečně, proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.).
18. Lze při druhém rozhodnutí soudu opětovně uzavřít, když tento právní závěr nebyl zpochybněn ani nadřízenými soudy, ani Ústavním soudem, že na usnesení policejního orgánu Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování, Expozitury Ostrava, Oddělení Olomouc ze dne 9. 8. 2011, č. j. [REDAKCE] [REDAKCE] kterým bylo zahájeno trestního stíhání žalobce, je nutné při jeho zrušení zprošťujícím rozsudkem nahlížet jako na nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk. (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001).
19. Objektívni odpovědnosti za škodu (resp. nemajetkovou újmu) z nezákonného rozhodnutí se stát nemůže zprostit, jestliže jsou kumulativně splněny tři podmínky: 1) nezákonné rozhodnutí, 2) vznik škody či nemajetkové újmy a 3) příčinná souvislost mezi vydáním nezákonného rozhodnutí a vznikem nemajetkové újmy. Existence všech těchto podmínek musí být v soudním řízení bezpečně prokázána, přičemž důkazní břemeno leží na poškozeném. Je na žalobci, aby v řízení tvrdil a prokázal nejen existenci nezákonného rozhodnutí, ale i skutečnost, kterou lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce, jež způsobilo vznik nemajetkové újmy vzniklé v příčinné souvislosti s touto skutečností. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněný pod číslem 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jako „rozhodnutí R 67/2016“)].
20. Obecně je možné konstatovat, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život stíhané osoby, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (k tomu srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (k tomu srov. náleží Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08).
21. Dále soud konstatuje, že pokud stát zasáhne do života člověka nedůvodným trestním stíháním, poškodí či dokonce zničí jeho postavení ve společnosti a mnohdy i v rodině, musí výše odškodnění odpovídat takovému zásahu. Výše odškodnění nemateriální újmy totiž jistým způsobem vypovídá i o účtě státu k soukromému a veřejnému životu jednotlivých lidí (k tomu srov. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2021, sp. zn. I US 4293/18).
22. Na základě provedeného dokazování soud již při svém prvním rozsudku dospěl k závěru, že nezákonným trestním stíháním došlo k zásahu do práv žalobce na jeho osobní, profesní, rodinný i společenský život, trestním stíháním došlo k poškození jeho cti a dobré pověsti, poškození jeho osoby v očích veřejnosti nejen v místě bydliště, ale i jako osoby veřejně činné. Případ žalobce

vešel v širší známost, o případu žalobce informoval tisk na celorepublikové úrovni. Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného. Soud dále přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újme došlo a k individuálním specifikám každého jednotlivého případu. Žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání zločinu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku v souběhu se zločinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za které bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit žalobci trest odnětí svobody v trvání 2 – 8 let. Hrozba trestu v tomto případě s ohledem na možnou trestní sazbu byla v případě žalobce relativně vysoká. Trestní stíhání trvalo 5 let a 3 měsíce, což je poměrně dlouhá doba vzhledem ke stavu jisté nejistoty, po kterou byl žalobce ohledně výsledku řízení udržován, a po kterou trvaly následky trestního stíhání v jeho osobnostní sféře. Povaha trestné činnosti, pro kterou byl žalobce stíhán, zpravidla působí značné společenské odsouzení stíhaného, zvláště pokud měl žalobce jako [REDAKCE] vykonávat svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu v úmyslu způsobit jinému škodu a sobě opatřit neoprávněný prospěch při zadávání veřejné zakázky, jako v posuzovaném případě. S ohledem na hrozbu možného vysokého trestu odnětí svobody, délku období nejistoty a povahu trestné činnosti je nutné dospět k závěru, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu má být poskytnuto v penězích, neboť čím vyšší trest poškozenému v trestním řízení hrozí, a čím déle trestní řízení trvá, tím vyšší je jeho újma. Ostatně ke stejnému závěru dospěla sama žalovaná, když na odškodnění nemajetkové újmy přiznala žalobci částku ve výši 81 250 Kč. Z těchto důvodů tedy soud zamítl návrh žalobce na konstataci nezákonnosti rozhodnutí a zasažení do jeho práv, když přiznání finančního odškodnění nemajetkové újmy již v sobě subsumuje konstataci nezákonnosti rozhodnutí a zasažení do práv žalobce a je ve své podstatě vyšším odškodněním než konstatování porušení práva a zásahu do práv žalobce (výrok I. rozsudku).

23. Forma a finanční výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011). Výsledkem žalobce a obou svědků, jejichž výpovědi spolu korespondovaly a soudem byly hodnoceny jako věrohodné, bylo prokázáno, že v době trestního stíhání žalobce trpěl stresem, stíhání mělo vliv do všech sfér jeho života, vliv na jeho rodinný, společenský i profesní život. Před trestním stíháním byl žalobce úspěšným politikem jak na regionální úrovni, kdy byl [REDAKCE] (v letech [REDAKCE]), tak na úrovni celorepublikové, kdy v době trestního stíhání byl již několik let [REDAKCE] (v letech [REDAKCE]). Nezákonné rozhodnutí spojené s trestním stíháním bylo spojeno s výkonem funkce [REDAKCE] kdy dle usnesení o zahájení trestního stíhání mělo dojít ke zneužití pravomoci úřední osoby. Tedy žalobci, kterému v rámci voleb voliči byla dána důvěra k výkonu politického mandátu, bylo kladeno za vinu jednání spojené se zneužitím takové funkce a potažmo i důvěry občanů. V době trestního stíhání byl žalobce vystaven slovním urážkám při veřejných akcích, jichž se jako [REDAKCE] a politik zúčastňoval, byl označován za korupčníka, lidé se na něho dívali skrz prsty. S délkou trestního stíhání mu přestali věřit i ostatní spolustraníci, byl dehonestován. Žalobci z důvodu jeho trestního stíhání nebylo umožněno v době trestního stíhání kandidovat opět na funkci [REDAKCE] a v rámci [REDAKCE] voleb za [REDAKCE] jejímž byl členem. Trestní stíhání mělo vliv na jeho politickou kariéru v době [REDAKCE] voleb i do [REDAKCE] v roce [REDAKCE] když kandidování ve volbách neumožňovaly volební řády [REDAKCE] osobám trestně stíhaným, mezi které žalobce patřil. Ve věci není relevantní, zda by žalobce fakticky byl ve volbách jako kandidát v roce [REDAKCE] úspěšný, když žalobci byla trestním stíháním znemožněna kandidatura jako taková. Na rozdíl od žalované soud dospěl k závěru, že mezi trestním stíháním žalobce a dopadem stíhání do jeho dráhy politika v případné možnosti obhájit [REDAKCE] křeslo je příčinná souvislost.

Soud ve vztahu k dopadům trestního stíhání v politické kariéře žalobce i po skončení trestního stíhání (po 29. 11. 2016) a příčinné souvislosti mezi těmito dopady a nezákonným rozhodnutím vázán nálezem Ústavního soudu ze dne 21. 6. 2021, vydaným pod sp. zn. II ÚS 417/21, uzavřel, že trestní stíhání zasáhlo žalobce i v působení jeho osoby v dalším veřejném životě po skončení trestního stíhání, kdy fakticky vyřadilo žalobce i z jeho další možné politické kariéry. Jak vyplynulo z provedeného dokazování, byla trestním stíháním zpochybněna žalobcova důvěryhodnost u občanů. Ta je přitom pro další působení ve veřejných funkcích, obzvláště v politice, stěžejní. Z toho důvodu také nebyl žalobce zařazen na kandidátku [REDAKCE] do [REDAKCE] voleb v roce [REDAKCE] (tedy dva roky po skončení trestního stíhání), když i v samotné straně převládala ohledně členů, kteří dříve byli, ačkoliv nezákonně, trestně stíhání (včetně žalobce), jakási pachut'. Nezákonným trestním stíháním tak žalobce ztratil šanci se o získání mandátu [REDAKCE] a rovněž [REDAKCE] potažmo [REDAKCE] vůbec ucházet, byl vyřazen ze svobodné soutěže v rámci politických subjektů s ohledem na jeho zničenou pověst jako člověka a veřejné osoby. Samotný fakt, že žalobce sám kandidoval jako nezávislý za jiný politický subjekt neúspěšně, jen poukazuje na skutečnost, že této důvěry, kterou jakožto [REDAKCE] měl, nejméně do roku [REDAKCE] znovu nenabyl. Žalobcova politická kariéra tak nedobrovolně fakticky skončila v roce [REDAKCE].

24. Výše zadostiučinění přiznaná dle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. na náhradu nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznanému v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných věcích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhradu nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovně právních vztazích a podobně). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlí, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu (srov. v tomto směru rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, vydaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, 6/2016 pod R 67/2016).
25. Soud při stanovení výše odškodnění vycházející z rozhodnutí Nejvyššího soudu a snažil se nalézt shodné rysy s jinými rozhodnutími soudu v obdobné věci, kdy sám žalobce žádných rozhodnutí, ač soudem vyzván, nepředložil, když uvedl, že jeho případ není srovnatelný s jinými případy a obdobný dosud nebyl soudy řešen.
26. Jediný alespoň trochu částečně srovnatelný případ pak soud našel s věcí poškozeného [REDAKCE] J. [REDAKCE] K. [REDAKCE] která byla vedena v řízení u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. [REDAKCE] [REDAKCE] u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] kdy bylo tomuto žalobci přiznáno odčinění v celkové výši 378 000 Kč, přičemž se jednalo o spoluobviněného nynějšího žalobce. [REDAKCE] K. [REDAKCE] působil ve funkci [REDAKCE] i u něho taktéž došlo v důsledku trestního stíhání ke skončení politické kariéry v roce [REDAKCE] délka trestního stíhání byla stejná. Rozdíl pak u žalobce spočíval v rozsáhlejších dopadech ve vztahu k politické kariéře, kdy v porovnáváním případě poškozený nebyl [REDAKCE] nebyla řešena otázka faktického skončení politické kariéry žalobce jako úspěšného [REDAKCE] a [REDAKCE] ve veřejném životě a jeho možného obnovení po skončení trestního stíhání. Případ poškozeného byl medializován v regionálním tisku, nikoliv na celostátní úrovni jako u žalobce.
27. S ohledem na prokázané skutečnosti při porovnání s případem, které se alespoň v některých shora uvedených kritériích shodoval s případem žalobce, dospěl soud k závěru, že přiměřeným

zadosti učiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci nezákonným rozhodnutím je částka 1 102 500 Kč, když dospěl k závěru, že případ žalobce svými zásahy zejména do politické kariéry, do jeho osobního i společenského života je v tomto směru výjimečným případem, kde došlo k mnohem rozsáhlejšímu zásahu do osobnostních práv žalobce než v případě srovnávaném, navíc došlo k zásahu nezvratnému a těžko napravitelnému ve vztahu k politické kariéře, kterou před zahájením trestního stíhání lze hodnotit jako velmi úspěšnou, vrcholnou. Soud vzal v úvahu částku 441 000 Kč (s touto výší odškodnění pracoval již soud odvolací ve svém rozhodnutí v této věci, i když rovněž bylo zrušeno nálezem Ústavního soudu) představující odškodnění za dopady trestního stíhání žalobce v jeho osobnostní sféře po dobu trestního stíhání ať již v rodinném, společenském a rovněž i v politickém životě-nenominování do voleb v roce [redacted] v důsledku nezákonného trestního stíhání). Tuto částku pak zdvojnásobil ve vztahu k nezvratnému zásahu do další žalobcovy politické kariéry jako [redacted] na republikové úrovni a o polovinu navýšil ve vztahu k zásahu do politické kariéry žalobce na [redacted]. Jak bylo prokázáno, trestním stíháním došlo k narušení důvěryhodnosti žalobce tak zásadním způsobem, že mu fakticky bylo znemožněno zúčastnit se politické soutěže v rámci [redacted] voleb. Žalobci byla trestním stíháním vůbec upřena možnost pokusit se znovu obnovit svoji politickou dráhu a zúčastnit se volebního klání alespoň na [redacted]. K takovému navýšení částky přiznané na odčinění nemajetkové újmy soud přistoupil při respektování názoru Ústavního soudu. Takto navýšenou částku pak soud shledává za všechny způsobené zásahy za již zcela dostatečnou. Žalobce byl až do roku [redacted] kdy mu bylo [redacted] et, [redacted] svoji kariéru jako politik rozvíjel od roku [redacted] tedy dá se uzavřít, že žalobce se jako politik úspěšně stihl realizovat jak na [redacted]. V době, kdy bylo zasaženo do jeho politické kariéry, se tak žalobce nacházel již v jakési pomyslné „druhé polovině“ běžného politicky aktivního života, jeho politická kariéra tak nebyla přerušena a fakticky téměř zničena na jeho začátku, tedy žalobce se v rámci své politické kariéry stihl alespoň po delší dobu realizovat. Částku 1 102 500 Kč považuje soud tak za zcela odpovídající všem zjištěným skutečnostem a individualitám tohoto případu.

28. Žalovaná již žalobci zaplatila 81 250 Kč, proto soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobci zbývající částku 1 021 250 Kč (výrok II.). Ve zbývající části soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok III.).
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2, § 146 odst. 2 za použití § 151 odst. 1 o. s. ř., podle nichž účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl, a jestliže některý z účastníků zavini, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. Byl-li však pro chování žalovaného (jiného účastníka řízení) vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklady řízení žalovaný (jiný účastník řízení). Zároveň vzal soud v potaz, že po část řízení bylo předmětem řízení více nároků, následně po prvním rozsudku předmětem řízení byl již pouze jeden nárok. Při svém rozhodnutí soud vycházel z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2014, sp. zn. 28 Cdo 4425/2013, jakož i nález Ústavního soudu ze dne 24. února 2021, sp. zn. I. ÚS 2890/20, kdy je třeba úspěch účastníka řízení posuzovat pro každou část řízení zvlášť a musí být přihlédnuto k tomu, co je předmětem řízení v každé fázi řízení. Jinými slovy jsou obecné soudy při rozhodování o náhradě nákladů řízení povinny přihlédnout k tomu, zda a jak se předmět řízení původně vymezený žalobou či jinými procesními úkony v průběhu řízení změnil a podle toho posuzovat míru úspěchu účastníka v konkrétním fázi řízení.
30. V projednávané věci byl žalobce do prvního rozsudku zcela úspěšný v nároku v tarifní hodnotě 50 000 Kč (zadosti učiněním za nemajetkovou újmu za vydání nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání) [neboť výsledek řízení projevující se tím, že poškozený dosáhne satisfakce uložení povinnosti škůdce nahradit mu nemateriální újmu, lze hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch, byť poškozenému nebylo přiznáno jím požadované

plnění v celé jeho výši (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2707/2013, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 40/2014)]. Soud zde nevycházel z požadované částky původně 20 000 000 Kč, později 19 918 750 Kč, nýbrž z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč (k tomu bližší srovnání usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1435/2015 uveřejněné pod R 68/2018 civ.) Naopak žalobce byl zcela neúspěšný v nároku v tarifní hodnotě 240 979,01 Kč (náhrada škody spočívající v obhajném), když mu žalovaná poskytla plnění ve výši 215 049 Kč sice po podání žaloby, avšak ve lhůtě dle § 15 odst. 2 OdpŠk (žaloba tak v této části byla předčasná), a ve zbývající části 25 930 Kč vzal žalobce žalobu zpět, proto procesně zavínil zastavení řízení ve smyslu § 146 odst. 2 věty první o. s. ř. Poměr úspěchu žalobce k jeho neúspěchu je 17,2 % ku 82,8 %, v řízení do vydání prvního rozsudku tak byla převážně úspěšná žalovaná co do 65,6 %. Žalované vznikly náklady řízení ve výši 2 400 Kč, které sestávají z paušální náhrady hotových výdajů za 8 účelně vynaložených úkonů po 300 Kč dle § 151 odst. 3 o. s. ř., a to za vyjádření k žalobě ze dne 7. 12. 2017, za 3 přípravy účasti na jednání a za 3 účasti na jednání před soudem dne 13. 9. 2018, 17. 1. 2019, 4. 4. 2019, účast na vyhl. rozsudku dne 11. 4. 2019 vše podle § 1 odst. 2, odst. 3 písm. a), b), c) vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, a podle § 13 odst. 3 o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). S ohledem na poměr úspěchu a neúspěchu žalovaná měla do doby prvního rozsudku tj. do 11. 4. 2019 právo na náhradu nákladů v rozsahu 65,6% z částky 2 400 Kč, tedy ve výši 1 574,40 Kč, po zaokrouhlení ve výši 1 574 Kč. Po 11. 4. 2019 předmětem řízení byl požadavek na odškodnění nemajetkové škody. Následně pak žalobce byl ve věci zcela úspěšný co do nároku na zaplacení nemajetkové újmy s ohledem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3223/2013 ze dne 10. 2. 2015 (pro účely náhrady nákladů řízení se jedná o tarifní hodnotu 50.000,- Kč podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), když druhým rozsudkem podepsaného soudu byla přiznána vyšší částka. Žalobci tak přísluší náhrada nákladů řízení za řízení po 11. 4. 2019 v plné výši odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku za dovolání ve výši 14 000 Kč a nákladům právního zastoupení sestávající z odměny za 5 účelně vynaložených úkonů právní služby po 3 100 Kč z tarifní hodnoty 50 000 Kč ve smyslu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013, a to: podání odvolání, vyjádření žalobce k odvolání žalované, účast na jednání před odvolacím soudem dne 4. 3. 2020, dovolání, účast na jednání před soudem I. stupně dne 23. 8. 2021, vše podle § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. g) a k) AT, z paušální náhrady hotových výdajů za 5 úkonů právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1, 3 AT spolu s 21 % DPH z nákladů za advokáta. Celkem se jedná o částku 34 570 Kč

31. Po odečtení částky 1 574 Kč, která přísluší žalované vůči žalobci, od částky 34 570 Kč příslušející žalobci od žalované, má žalobce právo na náhradu nákladů řízení ve výši 32 996 Kč (výrok IV. rozsudku).
32. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř.; takto prodloužená lhůta odpovídá podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí, přičemž soudu současně nejsou známy žádné okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti třídní lhůtě zákonné může způsobit žalobci jakoukoliv újmu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho písemného doručení, a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

Praha 23. srpna 2021

Mgr. Karolína Šorbanová v.r.
soudkyně